

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119214286
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119214286.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanému: R. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, XXX XX K., o zaplatenie 264,37 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/195/2019-30 zo dňa 28.01.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku vo vzťahu k sume 17 eur, vo zvyšku zamietavého výroku a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania rozsudok zrušuje a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 157,76 eur a náhradu poštovného vo výške 1,45 eur, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20 % zo zaplateného súdneho poplatku, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou podanou na súde dňa 12.09.2019 žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 264,37 eura, úhradu poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 eura a trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku. Žalobu odôvodnil tým, že je verejnoprávnou inštitúciou zriadenou na základe Zákona č. 532/2010 Z.z. o Rozhlase a televízii Slovenska a je aktívne legitimovaný na podanie návrhu podľa § 4 ods. 1 a § 10 ods. 5 Zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska. Žalovaný je zo zákona platiteľom úhrady za služby verejnosti podľa § 3 písm. a) zákona vo výške 4,64 eura mesačne. Žalobca kontrolou úhrad zistil, že žalovaný ku dňu podania žaloby nezaplatil úhradu za obdobie od 01.06.2014 do 30.06.2019. V zmysle § 10 ods. 2 zákona žalobca písomnou výzvou zo dňa 06.06.2019 vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej úhrady a poštových sadziieb súvisiacich s odoslaním výzvy. Žalovaný ale úhrady do 30 dní od doručenia výzvy nezaplatil, a preto je povinný zaplatiť aj pokutu podľa § 10 ods. 3 zákona. Dlh žalovaného predstavuje sumu 264,37 eura pozostávajúcu z neuhradených mesačných predpisov v kontrolovanom období 01.06.2014 do 30.06.2019 vo výške 247,37 eura a pokuty vo výške 17 eur.

Súd prvej inštancie konštatoval, že vyjadrenie k žalobe dané nebolo.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovanému boli vykonané predpisy platieb za poskytovanie služieb verejnosti Rozhlasom a televíziou Slovenska od 06/2014 do 06/2019 vo výške 4,64 eura mesačne, spolu vo výške 283,04 eura. Za toto obdobie žalovaný vykonal úhrady spolu vo

výške 37,12 eura (8 x 4,64 eura). Výzvou zo dňa 06.06.2019 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie nedoplatku, ktorý mal byť ku dňu 30.06.2019 vo výške 248,82 eura (vrátane poštových sadziab 2 x 1,45 eura). Výzva bola doručená žalovanému dňa 11.06.2019, čo žalovaný potvrdil podpisom na doručke. Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že spor, ktorý bol predmetom prejednávania bol v zmysle § 290 Civilného sporového poriadku sporom súvisiacim so spotrebiteľskou zmluvou nakoľko aj keď je úhrada za služby verejnosti poskytované žalobcom stanovená priamo zákonom a zákon priamo nevyžaduje osobitný záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným, povinnosť platiteľa úhrad za služby verejnosti, teda žalovaného, poskytované žalobcom, je priamo viazaná na existenciu skutočnosti, že platiteľ je odberateľom elektriny v odbernom mieste, z ktorého sa odoberá elektrina pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome. Platiteľ sa pritom stáva odberateľom elektriny v zmysle Zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike na základe zmluvy o (združenej) dodávke elektriny medzi odberateľom a dodávateľom elektriny, pričom táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou. Vzhľadom na to, že žalobca si voči žalovanému uplatnil nárok na úhrady za obdobie od júna 2014 do júna 2019 a išlo o spotrebiteľský spor, v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka skúmal či žalobcom nebol na súde uplatnený nárok premlčaný. Keďže úhrada za služby verejnosti poskytované žalobcom platí sa mesačne do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca a žalobca podal žalobu na súde 12.09.2019, premlčané boli všetky predpísané úhrady splatné viac ako 3 roky pred 12.09.2019, tzn. pred 12.09.2016. Žalovaný uhradil spolu 37,12 eura (8 x 4,64 eura) za obdobie od 12/2014 do 6/2015, avšak išlo o úhrady mimo obdobia, ktoré nie je premlčané, preto to nemá vplyv na výšku priznanej sumy. Nepremlčané sú tak predpísané úhrady za obdobie od 9/2016 do 6/2019, t.j. celkovo 34 mesačných úhrad vo výške 157,76 eura (34 x 4,64 eura). Preto uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 157,76 eura, ako aj nárok poštovného vo výške 1,45 eura a v prevyšujúcej časti žalobou uplatnený nárok týkajúci sa premlčaných úhrad zamietol, zamietol taktiež žalobou uplatnený nárok na zaplatenie pokuty 17 eur ako žalobca žiadal, nakoľko podľa súdu prvej inštancie žalobca žalovaného nevyzval na zaplatenie úhrad do 60 dní od zistenia omeškania s úhradou.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1-4, § 54a, § 100 ods. 1, 2, § 101, na ustanovenie § 6 ods. 1 Zákona č. 532/2010 Z.z. o rozhlase a televízii Slovenska, na ustanovenie § 3 písm. a) Zákona č. 68/2008 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom (účinný od 01.04.2008 do 31.12.2012), na ustanovenia Zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska účinného od 01.01.2013 - § 3 písm. a), § 7 ods. 2, § 10 ods. 1-3 a ods. 5, § 6 ods. 1, na ustanovenia Zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike - § 2 písm. a) ods. 29, § 2 písm. b), na ustanovenia Zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike - § 2 písm. a) ods. 14, § 2 písm. b).

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP vychádzajúc z pomeru úspechu strán sporu.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to v časti výroku II. a výroku III. majú za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalobca uviedol, že spochybňuje právnu kvalifikáciu veci ako sporu súvisiaceho so spotrebiteľskou zmluvou, na podklade tejto kvalifikácie súd prvej inštancie vydal nesprávne a nezákonné rozhodnutie. Žalobca v danom vzťahu nemá postavenie dodávateľa a žalovaný nie je v postavení spotrebiteľa. Žalobca v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka nie je dodávateľom. Je vylúčené, aby v tejto veci šlo o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom na základe § 290 CSP keďže nemôže byť pochyb o tom, že žalobca pri vymáhaní úhrad za služby verejnosti nevystupuje ako dodávateľ, t. j. ako osoba, ktorá koná v rámci svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti. Hlavný predmet činnosti žalobcu a jeho poslanie sú uvedené v § 3 a § 5 Zákona č. 532/2010 Z.z. o rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Hlavným predmetom činnosti žalobcu je vysielanie televíznej a rozhlasovej programovej služby vo verejnom záujme. Svojím poslaním a špecifickými zákonnými požiadavkami na obsah vysielania sa jeho činnosť nepochybne odlišuje od obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (na rozdiel od komerčných vysielateľov ako podnikateľských subjektov, ktorých poslaním je dosahovanie zisku). Zákon č. 532/2010 Z.z. vo svojom § 6 síce pripúšťa, že žalobca môže mimo hlavného predmetu činnosti vykonávať aj podnikateľskú činnosť, avšak iba za veľmi obmedzených podmienok (podnikateľská činnosť musí súvisieť s hlavným predmetom činnosti žalobcu a zároveň nesmie ohroziť plnenie jeho poslania). V zmysle § 19 ods. 6 Zákona č. 532/2010 Z.z. žalobca nemôže verejné prostriedky podľa § 20 ods. 1 písm. a) Zákona č. 532/2010 Z.z., t.j. príjmy z úhrad za služby verejnosti, ktorých zaplatenie je predmetom tohto konania, používať na podnikateľskú činnosť. Taktiež v zmysle § 4 ods. 3 Zákona č. 340/2012 Z.z. príjmy z úhrady a príjmy z pokút použije žalobca výhradne na zabezpečenie služieb verejnosti v oblasti rozhlasového

vysielania a televízneho vysielania. Z uvedeného je zrejmé, že prostriedky získané z úhrad za služby verejnosti môžu byť používané výlučne na financovanie hlavného predmetu činnosti žalobcu, a nie jeho podnikateľskej činnosti. Zákon č. 532/2010 Z.z. dôsledne rozlišuje medzi vyberaním úhrady za služby verejnosti a podnikateľskou činnosťou žalobcu a preto je nepochybné, že žalobca pri výbere úhrad za služby verejnosti nepôsobí v rámci svojej obchodnej ani inej podnikateľskej činnosti, a preto ho nemožno považovať za dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Keďže v konaní pred prvoinštančným súdom nebola vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného, neexistoval dôvod pre nepriznanie celého žalovaného nároku, tak ako bol špecifikovaný v žalobe. Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti, v ktorej súd prvej inštancie čiastočne zamietol žalobu, ako aj v časti, ktorou priznal žalobcovi len čiastočne náhradu trov konania rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z viazanosti súdu rozsahom odvolania a viazanosti odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) a dospel k záveru o neexistencii dôvodu, pre ktorý by nemal napadnutý zamietavý výrok čiastočne - vo vzťahu k sume 17 eur potvrdiť a súčasne k záveru o tom, že vo zvyšnej časti zamietavého výroku a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania je potrebné rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobca odvolaním napadol zamietavý výrok rozsudku, odvolaciu argumentáciu koncentrujúc len na tvrdenie o nesprávnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu pokiaľ pre premlčanie, vychádzajúc z nemožnosti vymáhať premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy žalobu v prevyšujúcej časti s poukazom na § 54a Občianskeho zákonníka zamietol.

6. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach odvolania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha.

Obsahom výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol bol aj žalobou uplatnený nárok na zmluvnú pokutu 17 eur. Vo vzťahu k zamietnutiu nároku na túto sumu žalobca nešpecifikoval žiadny odvolací dôvod, neuviedol prečo by mal byť odvolaním napadnutý zamietavý výrok aj vo vzťahu k nepriznaniu nároku na sumu 17 eur titulom pokuty. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil zamietavý výrok rozsudku vo vzťahu k sume 17 eur.

7. Dôvodom zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti, t.j. okrem nároku na zmluvnú pokutu 17 eur pre súdom prvej inštancie konštatovanú nerealizáciu výzvy v lehote, ktorú mal za zákonnú, bolo to, že žalobca voči žalovanému uplatnil nárok aj na tie úhrady predpísaných platieb za poskytovanie služieb verejnosti, ktoré boli splatné viac ako 3 roky pred 12.09.2019 (podanie žaloby na súd), t.j. nárok premlčaný. Súd prvej inštancie prihliadol ex offo na premlčanie vychádzajúc z § 54a Občianskeho zákonníka.

8. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

Oprávnenie súdu posúdiť, či žalobca, bez eliminácie rizika neúspechu v konaní, ovplyvnenom ingerenciou súdu, je vymedzené citovaným ustanovením § 54a Občianskeho zákonníka; zo zákonnej konštrukcie je zrejmé, že žalobou musí byť uplatnený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy.

9. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú spotrebiteľ uzatvára s dodávateľom. Dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy, koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 1, 3, Občianskeho zákonníka).

10. V právnom poriadku Slovenskej republiky nie je výslovná definícia pojmu obchodná alebo podnikateľská činnosť v zmysle činnosti, ktorá určitý subjekt ako jednu zo strán záväzkového vzťahu, pokiaľ má i spotrebiteľský záväzkový vzťah, charakterizuje. Platí, že to, či sa jedná o záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru je možné zistiť analyzovaním viacerých rozlišovacích znakov, ktoré vzťah definujú. Medzi tieto znaky patrí povaha subjektov konkrétneho právneho vzťahu ako aj dôvod vzniku záväzkového vzťahu.

11. Žalobca, Rozhlas a televízia Slovenska, je subjektom, ktorý je na základe zákona povinný vyberať a vymáhať úhrady služieb verejnosti poskytovanej ním v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania, pričom príjmy z úhrad vedie oddelene od iných príjmov a môže ich použiť výlučne na zabezpečenie služieb verejnosti a činnosti spojené s vymáhaním úhrad. Účelom úhrad je pritom finančné zabezpečenie služieb verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania poskytovaných Rozhlasom a televíziou Slovenska (§ 2, § 4 ods. 2, 3, 4 Zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska).

Zo zákonnej úpravy tak nevyplýva, že by žalobca pri vyberaní úhrad vykonával činnosť majúcu atribúty dodávateľskej činnosti, odvolacia argumentácia žalobcu akcentujúca uvedené bola relevantnou.

12. Ustanovením § 3 Zákona č. 340/2012 Z.z. je definovaný aj subjekt, ktorý je platiteľom úhrady, čo sa týka fyzickej osoby nepodnikajúcej, je ním osoba evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste, pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome.

13. Vychádzajúc z úpravy danej zákonom, Rozhlas a televízia Slovenska nemá pri poskytovaní služieb verejnosti status dodávateľa, v súvislosti s jeho činnosťou, neuzatvára sa zmluva medzi ním a platiteľom úhrad. Vzťah medzi Rozhlasom a televíziou Slovenska a platiteľom úhrad je založený zákonom, povinnosť platiť úhrady v určenej výške a v lehote je daná zákonom. Ide o zákonnú povinnosť platiteľa úhrad a zákonné právo Rozhlasu a televízie Slovenska na úhrady, z čoho vyplýva neexistencia zmluvného vzťahu.

Pokiaľ Zákon č. 340/2012 Z.z. v § 3 upravuje to, kto je platiteľom úhrady v tom zmysle, že je ním podľa písm. a) tohto zákonného ustanovenia fyzická osoba, ktorá je evidovaná ako odberateľ elektriny, pričom odberateľom elektriny sa osoba stáva na základe zmluvy, ktorá je v prípade, že ide o fyzickú osobu nepodnikateľa zmluvou spotrebiteľskou, znamená to len to, že zákonom je identifikovaná osoba, ktorá má, v zmysle platenia úhrady služby verejnosti, splniť zákonnú povinnosť, nie to, ako uviedol súd prvej inštancie, že z dôvodu, že žalobou bol uplatnený nárok súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, mal vychádzať z § 54a Občianskeho zákonníka.

14. Súd prvej inštancie sa týmito súvislosťami vôbec nezaoberal, čím svoje rozhodnutie zaťažil vadou, pre ktorú odvolací súd rozsudok v rozsahu uvedenom vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil, vrátane súvisiaceho výroku o nároku na náhradu trov konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. V priebehu ďalšieho konania súd prvej inštancie, ktorý je v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vec v rozsahu zrušenia opätovne prejedná a rozhodne.

Bude vychádzať z toho, že žalobou voči žalovanému uplatnený nárok na úhradu služieb verejnosti nie je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, čoho dôsledkom je to, že pri absencii vzniesenia námietky premlčania mu ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka neumožňuje skúmať to, či premlčané právo je alebo nie je možné vymáhať.

16. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne opätovne o nároku na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§396 ods. 3 CSP).

17. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo uverejnené na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 21.08.2020 (§ 219 ods. 3 CSP).

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 Zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.